

Arrest

nr. 338 500 van 22 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 maart 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat G. VAN DE VELDE, en van attaché F. VAN DIJCK, die die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers eerste aanwezigheid op het Belgische grondgebied gaat terug tot 201

aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 13 juli 2021 met nummer 258 129 vernietigt de Raad de voormelde beslissingen.

1.3. Op 27 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 17 december 2020 ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 24 november 2021 ingetrokken, waarna de Raad het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld heeft verworpen bij arrest van 27 januari 2022 met nummer 267 410.

1.4. Bij schrijven van 14 oktober 2021 dient verzoeker, samen met zijn moeder, via de burgemeester van de stad Mechelen (opnieuw) een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tijdens de woonstcontrole door de stad Mechelen wordt vastgesteld dat verzoeker en zijn moeder samen op het opgegeven adres verblijven.

1.5. Op 4 februari 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een nieuwe beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 17 december 2020 ongegrond wordt verklaard. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad, dat is gekend onder het rolnummer 336 911.

1.6. Op 5 maart 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 14 oktober 2021 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is de eerste bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2021 werd ingediend en op data van 03.10.2022, 09.12.2022, 13.07.2023, 12.01.2025 en 13.01.2025 werd geactualiseerd door :

[P.,A.] (R.R. [...])

Ook gekend als: [K.K.], geboren op [...]

Ook gekend als: [K.A.], geboren op [...]

Geboren op [...]

Nationaliteit: Armenië

Adres: [...]

valse identiteit, namelijk [K.,K.], geboren op [...] en [K.;A.], geboren op [...]. De politie stelt vast dat betrokkene in feite [P.A.], geboren op [...], van Armeense nationaliteit is. Op 29.01.2019 dient betrokkene een vierde aanvraag 9ter in. Deze aanvraag wordt ongegrond afgesloten op 29.04.2019. Zijn vijfde aanvraag 9ter, ingediend op 17.12.2020, wordt ongegrond afgesloten op 04.02.2025 en betekend door betrokkene op 13.02.2025. Op 27.04.2021 dient betrokkene een tweede asielaanvraag in, die afgesloten wordt op 15.06.2021 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, zijn fysieke integriteit en zijn vrijheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, zijn fysieke integriteit en zijn vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op zijn ernstige medische problematiek, waarvoor hij medicatie neemt en nood heeft aan zijn netwerk om op terug te vallen. Een stopzetting van de behandeling zou een zware achteruitgang inhouden. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch getuigschrift dd. 24.09.2021, een opname -en ontslagverslag dd. 13.07.2021 en 15.07.2021 en een verklaring dd. 31.10.2022 van zijn huisarts. Echter, we merken op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Noch blijkt uit deze

het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat zijn medische problematiek onder “andere uitzonderlijke gevallen” valt. Er wordt niet concreet aangetoond dat het indienen van de aanvraag bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting tot gevolg zou hebben (RVV, arrest nr 261832 van 07.10.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 18 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Het feit dat zowel zijn jongere broer als zijn vader legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om

precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Armenië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als: [K.,K.], geboren op 16.07.1996 en als [K.;A.], geboren op [...];

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op medische elementen maar uit de medische stukken die zich bevinden in het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Evenmin blijkt uit de aanwezige stukken dat de nodige behandeling en medicatie niet beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst. Wel blijkt dat hij mogelijks nood heeft aan ondersteuning, die tot op heden geboden wordt door zijn moeder. Zijn moeder kan hem echter vergezellen, daar zij niet over verblijfsrecht beschikt en daar zij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. We wijzen erop dat het meeste recente medische stuk in het dossier dateert van 31.10.2022. De voorgelegde stukken hebben dus slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgeb

de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: "de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland"

De beslissing waartegen huidig beroep is nog gemotiveerd als volgt: Wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art.3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft ... "

Verzoeker heeft in het verzoekschrift dd.14/10/2021 nochtans duidelijk meegedeeld dat "art 3 EVRM ingeroepen wordt als uitzonderlijke en humanitaire reden, alsook het lang precair verblijf, de duurzame sociale verankering, de vele banden met België, de prangende humanitaire situatie; dat indien verzoeker dient teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art 3 EVRM; dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende en menonwaardige behandeling"

Verzoeker komt in Armenië volledig alleen te staan; zonder werk; wegens zijn ziekte is hij ongeschikt voor de arbeidsmarkt; hij valt zonder sociale zekerheid. Hij zal daar terecht komen in een prangende humanitaire situatie.

Ook zijn moeder, die van uit illegaal verblijf in België naar Armenië zal moeten vertrekken, komt daar terecht in een financieel zeer precare situatie. Zij zal niet de mogelijkheid hebben om verzoeker te ondersteunen.

Al de leden van zijn kerngezin met wie hij samenwoont en zijn broer, hebben een legaal verblijf in België.

De gemachtigde had blijkbaar geen oog voor de specifieke situatie van verzoeker; mn. dat hij in Armenië niemand zal hebben die hem financieel ten laste kan nemen en die de nodige zorg en bijkomende mantelzorg zal kunnen bekostigen.

In de beslissing dd. 05/03/2025, waartegen huidig beroep, gaat de gemachtigde aldus uit van een foutieve feiten

Het is tevens zowel voor verzoeker als voor zijn overige familieleden onmogelijk om de financiële kost van een reis naar en verblijf in Armenië te bekostigen; om eventueel in daar de machtiging tot verblijf in te dienen. Verzoeker wordt financieel ondersteund door zijn vader en zijn broer. Er zijn voldoende financiële middelen om te voorzien in hun levensonderhoud doch het gezin moet verstandig omspringen met het budget. Over en weer naar Armenië reizen met de hele familie om verzoeker te bezoeken is kostelijk. Deze specifieke omstandigheden van de zaak worden niet beoordeeld door de gemachtigde in de beslissing waartegen huidig beroep.

De leden van zijn kerngezin wonen in België.

Verzoeker heeft het gezin nooit verlaten. Hij woonde nooit alleen. Dit is trouwens niet mogelijk gelet op zijn medische problematiek.

De bijzondere band - de vestiging van de economische- en de privé belangen van verzoeker in België ; als toepassingsvoorwaarde in art8 EVRM gesteld, zijn in casu aanwezig.

Er zijn in casu bijzondere banden van afhankelijkheid, zoals vereist voor de toepassing van art 8 EVRM op de banden met zijn vader en broer. Zoals reeds gezegd is verzoeker volledig afhankelijk van zijn vader en familieleden ; bij wie hij in België inwoont. In casu zijn er aldus wel degelijk "des éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"

Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de Minister rekening hield met de concrete gegevens van het dossier; mn met de onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens.

Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in Armenië op diens dagelijks functioneren; rekening houdend met zijn medische problematiek en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf , eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de periode nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post.

De bestreden beslissing dd 05/03/2025 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt

Nochtans zijn deze gegevens zeer belangrijk.

Om reden dat de bindingen van verzoeker met Armenië vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven, moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op een gezins- en privéleven, zoals beschermd bij art 8 EVRM

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting verder niet aan dat de voorziene motivering in rechte en in feite niet afdoende is opdat hij op nuttige wijze in rechte kan opkomen tegen de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingen-wet en in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel – en het hiermee samenhangende proportionaliteitsbeginsel – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.1.4. In zijn aanvraag, die hij samen met zijn moeder indiende, beriep verzoeker zich op de volgende buitengewone omstandigheden: de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het lang en precair verblijf, de duurzame sociale verankering, de vele banden met België, de lange procedures en *“de prangende humanitaire situatie”*. Hij lichtte toe sinds 2011 in België te verblijven en reeds verschillende pogingen te hebben ondernomen om zijn verblijf in regel te stellen. Hij voerde aan dat al zijn economische en sociale belangen ondertussen in België zijn gevestigd en hij zich hier integreerde, alsook dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Hij stelde dat hij de Nederlandse taal zeer goed beheerst, dat hij contacten heeft met Belgen en mensen met een legaal verblijf in België en dat hij een groot sociaal netwerk heeft uitgebouwd. Hij wees tevens op zijn ernstige medische problematiek, namelijk *‘schizofrenie spectrumstoornis’*, waardoor hij zwaar afhankelijk is van het regelmatig innemen van medicatie. Hij gaf aan dat hij wordt opgevangen door een heel netwerk, waarop hij kan terugvallen wanneer het leven hem moeilijk valt, en dat dit een bepaalde stabiliteit in zijn leven brengt. Een stabiel leven met zijn medische problematiek is, zo vervolgde hij, volgens zijn artsen enkel mogelijk indien hij medicatie kan blijven nemen en als er voldoende ondersteuning is door zijn omgeving en zijn familie.

2.1.5. Op lezing van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat deze verschillende ingeroepen elementen in rekening zijn gebracht. Verweerder oordeelde echter dat deze elementen niet toelaten te besluiten dat verzoeker zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Het komt verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze gedane beoordeling niet deugdelijk is.

Verzoeker voert aan dat verweerder onvoldoende rekening hield met zijn medische problematiek en de hiervoor noodzakelijke (medische) zorgen, waaronder de mantelzorg die deze met zich meebrengt. Hij wijst erop dat deze elementen belangrijk zijn bij de beoordeling van zijn zelfredzaamheid. Verzoeker maakt echter niet concreet aannemelijk dat er met enig element aangaande zijn medische problematiek onvoldoende rekening is gehouden. Bovendien dringt de vaststelling zich op dat verzoeker geen voldoende belang heeft bij dit onderdeel van zijn middel, gelet op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om *“[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”* Tijdens de bespreking van het ontwerp van wet die tot de invoering van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid, werd eveneens gesteld *“dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen”* (*Parl.St. Kamer 2005- 2006, nr. 51-2478/008, 270*).

Uit deze wetsbepaling zelf volgt dus reeds dat de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere verblijfsaanvraag om medische redenen, niet meer kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden voor een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat het bestuur ter zake nog enige appreciatiebevoegdheid heeft. Het volstaat dat deze elementen reeds zijn ingeroepen in een verblijfsaanvraag om medische redenen, zonder dat het op zich is vereist dat inzake deze aanvraag reeds een (definitieve) beslissing werd genomen.

Uit zowel het administratief dossier als de eerste bestreden beslissing blijkt

verder op in en toont hij niet aan dat deze beoordeling als onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is aan te merken.

Verzoeker houdt thans vol dat hij in Armenië helemaal alleen zal zijn, zonder werk en zonder sociale zekerheid, waardoor hij wel degelijk in een *“prangende humanitaire situatie”* zal terechtkomen. Hij merkt nog op dat zijn familieleden in België te weinig middelen hebben om zijn terugreis naar en levensonderhoud in Armenië te financieren. Ook zijn moeder zou volgens hem in een financieel precarie situatie terecht komen bij een terugkeer naar Armenië, waardoor zij hem evenmin zal kunnen ondersteunen en ten laste nemen. Bovendien stelt hij dat hij thans samenwoont met zijn vader. Dit betreffen echter stuk voor stuk blote beweringen, waarvoor verzoeker geen begin van bewijs voorlegde in het kader van zijn aanvraag. Verzoeker laat ook na om bij zijn verzoekschrift enig begin van bewijs voor te leggen dat hij intussen samen met zijn vader op hetzelfde adres zou verblijven. Met zijn voormeld betoog kan hij aldus geen onwettigheid of onregelmatigheid bij het nemen van de bestreden beslissing aantonen.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder onterecht het standpunt heeft ingenomen dat hij in het kader van zijn aanvraag geen concreet begin van bewijs voorlegde dat hij in zijn land van herkomst, zelfs bij een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure, dreigt terecht te komen in een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

2.1.7. In tweede instantie voert verzoeker aan dat zijn lang verblijf, zijn integratie en zijn in België opgebouwde economische en sociale banden onterecht niet zijn aanvaard als buitengewone omstandigheden. Hij toont echter niet aan dat de andersluidende beoordeling hieromtrent in de eerste bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen, zoals blijkt uit de verdere bespreking.

Verzoeker herhaalt in dit verband dat hij in België intussen een groot deel van zijn volwassen leven heeft doorbracht, dat hij hier hechte relaties heeft opgebouwd, dat hij *“een economische en sociaal maatschappelijke positie”* heeft verworven en dat hij goed Nederlands spreekt. Verweerder heeft de in dit verband aangebrachte elementen echter in rekening gebracht, maar geoordeeld dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging niet disproportioneel ingrijpt in verzoekers recht op eerbiediging van het privéleven en dat de elementen van lang verblijf en integratie op zich verder niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België, en niet vanuit het buitenland, wordt ingediend en deze in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing zou vertrekken van foutieve uitgangspunten, nu hij – wegens zijn lange verblijf en de aanwezigheid van familieleden – wel degelijk stabiele engagementen in België zou zijn aang

en getogen in zijn land van herkomst en er tot zijn 18 jaar heeft verbleven, dat hij samen met zijn moeder kan terugkeren en dat het niet is omdat hij reeds lange tijd weg is uit zijn land dat hij er geen banden meer mee heeft. Verzoekers kritiek kan aldus in geen geval aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder heeft bovendien niet betwist dat verzoeker hier bepaalde sociale banden of een zeker sociaal netwerk heeft opgebouwd, maar hij oordeelde dat niet blijkt dat de opgebouwde banden de gebruikelijke banden overstijgen of van die aard zijn dat een tijdelijke terugkeer niet mogelijk zou zijn. Nog oordeelde hij dat het gegeven van de aanwezigheid van enkele legaal verblijvende familieleden van verzoeker in België nog niet maakt dat verzoeker is verhinderd de aanvraag vanuit zijn land van herkomst in te dienen (zie ook verder). Verzoeker toont andermaal het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling niet aan.

Het standpunt van verweerder dat de elementen van lang verblijf en integratie op zich niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet vanuit het buitenland, wordt ingediend en deze in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen, vindt bovendien steun in de rechtspraak van de Raad van State, die reeds duidelijk oordeelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont ook niet aan dat hierover in zijn specifieke geval alsnog anders zou moeten worden geoordeeld.

2.1.8. In derde instantie betoogt verzoeker dat hij zich, wat de buitengewone omstandigheden betreft, wel degelijk kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Hij betwist de beoordeling dat een tijdelijke terugkeer naar Armenië voor het indienen van een verblijfsaanvraag niet disproportioneel ingrijpt in zijn gezins- en privéleven.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder de door verzoeker in zijn aanvraag ingeroepen familiale en persoonlijke banden met België concreet in rekening heeft gebracht en een toetsing doorvoerde in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zo wordt in deze beslissing gemotiveerd als volgt:

“Het feit dat zowel zijn jongere broer als zijn vader legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verb

20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twee verklaringen inzake vrijwilligerswerk voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Armenië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 2

(tijdelijke) terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke tot zijn beoordeling is gekomen dat niet blijkt dat er, op medische of andere gronden, een specifieke afhankelijkheidsrelatie bestaat met zijn broer of vader in België. Hij toont aldus niet aan dat verweerder onterecht het standpunt heeft ingenomen dat een beschermenswaardig gezins- of familieleven met zijn vader en broer niet (langer) blijkt, zodat een verdere belangenafweging in het licht van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven niet aan de orde was.

Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verweerder verder niet betwist dat verzoeker omwille van zijn medische problemen ondersteuning nodig kan hebben. Hij stelde echter vast dat blijkens de beschikbare medische stukken deze ondersteuning wordt voorzien door de moeder en dat zij evenmin een legaal verblijf heeft in België, waardoor zij deze ondersteuning ook in Armenië kan blijven bieden. Verweerder heeft nog het standpunt ingenomen dat niet blijkt dat de tijdelijke terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure disproportioneel ingrijpt in zijn privéleven of in de economische en sociale belangen die hij in België heeft opgebouwd. Hij merkte ook op dat de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel een tijdelijke scheiding van zijn familieleden in België behelst. Hij wijst op de zeer strikte rechtspraak van het EHRM in geval van een privéleven dat werd opgebouwd tijdens een precair verblijf, zoals in het geval van verzoeker. Volgens verweerder is verzoeker er niet in geslaagd om aan te tonen dat de banden die hij in België heeft opgebouwd van die aard zijn dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië is uitgesloten. Verzoeker gaat niet concreet in op deze beoordelingen en toont het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter ervan niet aan.

Verzoeker herhaalt wel nog dat hij geen (opvang)netwerk in Armenië heeft. Volgens hem wordt onterecht niet verwezen *“naar de impact van [zijn] leefomstandigheden [...] in Armenië op [zijn] dagelijks functioneren, rekening houdend met zijn medische problematiek en de mogelijkheid om zich aldaar te handhaven ook al zou dit verblijf [...] eerder van korte duur zijn”*. Hij wijst op de onzekerheden en buitengewone stress die een, zelfs tijdelijke, terugkeer naar Armenië met zich meebrengt. Hij stelt voldoende te hebben aangetoond dat het voor hem en zijn familieleden in België bijzonder moeilijk zal zijn om zijn verblijf in Armenië te financieren, nu hij er zelf geen bron van inkomsten of sociaal netwerk heeft. Hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij er niet in is geslaagd om aan te tonen dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij er niet langer tijdelijk terecht zou kunnen bij familie, vrienden of kennissen, zeker nu hij samen met zijn moeder kan terugkeren. Hiervoor wordt verwezen naar de eerdere bespreking inzake de in dit verband naar voor gebrachte motieven. Nu het meest recente voorgelegde medische stuk aangeeft dat de mantelzorg wordt opgenomen door de moeder blijkt ook niet dat ver

Verzoeker toont ook niet concreet aan waarom de beoordeling van de ingeroepen elementen dan anders had moeten zijn.

2.1.11. In zoverre verzoeker op algemene wijze stelt dat de buitengewone omstandigheden geen situatie van overmacht vereisen, wordt verder vastgesteld dat hij niet concreet aantoont dat verweerder in zijn motivering van de eerste bestreden beslissing een situatie van overmacht zou hebben vereist. Zulks kan niet blijken uit deze beslissing.

2.1.12. De Raad benadrukt ten slotte dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Hij kan niet met goed gevolg het tegendeel voorhouden. Hij maakt ook niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Zijn uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Evenmin slaagt hij er met zijn uiteenzetting in aan te tonen dat zijn particuliere belangen alsnog zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

2.1.13. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.14. Verzoekers middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing

Verzoeker voert op zich geen afzonderlijk middel aan tegen de tweede bestreden beslissing. Hij stelt enkel dat “[b]ij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, [...] ook de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich op[dringt]. Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen.” In dit verband volstaat het op te merken dat uit de bespreking onder punt 2 volgt dat verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, zodat dit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Bovendien blijkt niet dat de huidige beroepsmogelijkheid bij de Raad tegen de eerste bestreden beslissing opschortend werkt(e) wat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er enige grond is tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 20

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS